

UNIVERSITAT JAUME I

Convocatòria de 2006

Convocatoria de 2006

PROVES D'ACCES PER A MAJORS DE 25 ANYS

PRUEBAS DE ACCESO PARA MAYORES DE 25 AÑOS

FILOSOFIA/FILOSOFÍA

L'alumne/a ha de triar una de les dos opcions.

El alumno/a debe elegir una de las dos opciones.

OPCIÓ A

TEXT

“- També és així -va dir Cebes prenent la paraula-, d'acord amb aquest altre argument, Sòcrates, si és vertader, que tu acostumes a dir-nos sovint, que aprendre no és realment una altra cosa sinó recordar, i segons aquest és necessari que d'alguna manera nosaltres hàgem après en un temps anterior allò del que ara ens recordem. I això és impossible, tret que la nostra ànima haja existit en algun lloc abans d'arribar a existir en aquesta forma humana. De manera que també per ací sembla que l'ànima és quelcom immortal.

- Però, Cebes -va interrompre Símmies-, quines són les proves d'això? Recordeu-me-les. Perquè en aquest moment no me'n recorde gaire.

- Es fonamenten en un argument esplèndid -va dir Cebes-, segons el qual en ser interrogats els individus, si un els interroga correctament, ells ho declaren tot d'acord amb allò real. I, certament, si no es donara en ells una ciència existent i un enteniment correcte, serien incapaços de fer-ho. Després, si un els posa enfront dels dibuixos geomètrics o d'alguna altra representació semblant, llavors es demostra de manera claríssima que així és.

- I si no et convences, Símmies, amb açò -va dir Sócrates-, examina-ho de la manera següent, i en examinar-ho així concordaràs amb nosaltres. Desconfies, doncs, que d'alguna manera l'anomena't aprenentatge és una reminiscència.

- No és que jo -va dir Símmies- desconfie, sinó que sol·licite experimentar això mateix del que ara es tracta: que se'm faça recordar. Si bé amb el que Cebes va intentar exposar quasi ja ho tinc recordat i em convenç, no obstant això m'agradaria ara escoltar-te de quina manera tu plantejes la qüestió.

- Jo, de la manera següent -va dir. Reconeixem, sens dubte, que sempre que hom recorda quelcom és necessari que això ja ho sapiera abans.

- Per descomptat -va dir.

- Potser reconeixem també açò, que quan un coneixement es presenta d'una certa manera és una reminiscència? Em referisc a un cas com el següent. Si hom, en veure quelcom determinat, o en sentir-ho o en captar alguna altra sensació, no sols coneix allò, sinó que, a més, intueix una altra cosa de la qual no informa el mateix coneixement, sinó un altre, no direm justament que l'ha recordat, a aqueixa de la qual ha tingut una intuïció?" (PLATÓ, Fedó 73a-73d)

QÜESTIONS:

1. COMENTARI DE TEXT (amb un valor màxim de 7 punts). L'alumne/a haurà de realitzar un comentari de text d'aquest fragment, tenint en compte, en línies generals, les pautes o criteris de valoració següents:

- a) **Resum del contingut.** (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- b) **Anàlisi dels termes principals.** (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- c) **Anàlisi del context:** relació amb l'obra de l'autor i amb el context historicofilosòfic. (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- d) **Desenvolupament del tema i la tesi, recollint els arguments de l'autor i assenyalant també els problemes.** (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- e) **Valoració crítica,** tenint en compte, en la mesura del que siga possible, el tractament que la tradició ha fet del tema o temes debatuts i també la projecció actual d'ells mateixos. (amb un valor màxim d' 1 punt)

2. QÜESTIONARI (amb un valor màxim de 3 punts):

- a) En què es basa Sòcrates per afirmar que "un home al que vegis irritar-se per anar a morir, eixe no és un filòsof". (Fedó: 68c) (0,75 punts)
- b) Explica l'aprenentatge com a reminiscència en el Fedó. (Fedó: 73b-76c) (0,75 punts)
- c) Assenyala les propietats que atribueix Plató a l'ànima i al cos en el Fedó. (Fedó: 80a-81a) (0,75 punts)
- d) Explica el significat que té en el Fedó l'expressió: "és per raó del bell que totes les coses belles ho esdevenen". (Fedó: 100e) (0,75 punts)

OPCIÓ B

TEXT

"Ara bé, amb aquests dos mitjans també es pot conèixer la diferència que hi ha entre els homes i les bèsties. Perquè és una cosa ben remarcable que no hi ha homes tan obtusos i tan estúpids, sense exceptuar ni els orats, que no siguin capaços de coordinar diverses paraules i de compondre amb elles un discurs per comunicar els seus pensaments; en canvi, no hi ha cap altre animal, per perfecte i naturalment dotat que sigui, que faci res de semblant. Cosa que no ocorre pas perquè els manquin òrgans, ja que veiem que les garses i els lloros bé poden proferir paraules com nosaltres, i tanmateix no poden parlar com nosaltres, és a dir, mostrant que pensen, el que diuen; mentre que els homes que són sordmuts de naixement i que estan privats, tant com les bèsties o més, dels òrgans que serveixen als altres per a parlar, solen inventar-se ells

mateixos alguns signes amb els quals es fan entendre dels qui estan ordinàriament amb ells i tenen temps per a aprendre la seva llengua. I això no prova pas solament que les bèsties tenen menys enteniment que els homes, sinó que no en tenen gens. Ja que veiem que en cal molt poc per a saber parlar, i, atès que observem que hi ha tanta desigualtat entre els animals d'una mateixa espècie com entre els homes, i que els uns són molt més fàcil d'ensinistrar que els altres, no és creïble que un simi o un lloro que fos dels més perfectes de la seva espècie no pogués igualar en això un infant dels més estúpids, o almenys un infant que tingués el cervell pertorbat, si la seva ànima no fos d'una naturalesa enterament diferent de la nostra. I no s'ha de confondre les paraules amb els moviments naturals que són manifestació de les passions i que poden ser tan imitats per les màquines com pels animals, ni pensar, com alguns antics, que les bèsties parlen, bé que no entenguem el seu llenguatge; ja que, si fos veritat, atès que tenen òrgans que es corresponen amb els nostres, podrien fer-se entendre de nosaltres igual que dels seus semblants. És també una cosa molt remarcable que, encara que hi hagi animals que mostren més habilitat que nosaltres en algunes de les seves accions, així i tot, veiem que aquests mateixos animals no es mostren gens ni mica en moltes altres; de manera que allò que fan més bé que nosaltres no prova que tinguin intel·ligència, perquè en aquest cas en tindrien més que cap de nosaltres i ho farien més bé en totes les altres coses, sinó que prova més aviat que no en tenen i que és la natura la que obra en ells segons la disposició dels seus òrgans, de la mateixa manera que veiem que un rellotge, compost només de rodes i de ressorts, pot comptar les hores i mesurar el temps amb més precisió que nosaltres amb tota la nostra prudència.” (R. DESCARTES, *Discurs del mètode*, Cinquena part)

QÜESTIONS:

1. COMENTARI DE TEXT (amb un valor màxim de 7 punts). L'alumne/a haurà de realitzar un comentari de text d'aquest fragment, tenint en compte, en línies generals, les pautes o criteris de valoració següents:

- a) **Resum del contingut.** (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- b) **Anàlisi dels termes principals.** (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- c) **Anàlisi del context:** relació amb l'obra de l'autor i amb el context historicofilosòfic. (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- d) **Desenvolupament del tema i la tesi, recollint els arguments de l'autor i assenyalant també els problemes.** (amb un valor màxim d' 1,5 punts)
- e) **Valoració crítica,** tenint en compte, en la mesura del que siga possible, el tractament que la tradició ha fet del tema o temes debatuts i també la projecció actual d'ells mateixos. (amb un valor màxim d' 1 punt)

2. QÜESTIONARI (amb un valor màxim de 3 punts):

- a) Què entén Descartes per *llenguatge* i per *paraules* en aquest text? (0,75 punts).
- b) Enuncia el primer precepte del mètode de Descartes (0,75 punts).
- c) Explica els termes de *dubte* i *certesa* en Descartes (0,75 punts).
- d) Per què qualifica Descartes de “*provisional*” la seva moral? (0,75 punts).

UNIVERSITAT JAUME I

Convocatòria de 2006

Convocatoria de 2006

PROVES D'ACCES PER A MAJORS DE 25 ANYS

PRUEBAS DE ACCESO PARA MAYORES DE 25 AÑOS

FILOSOFIA/FILOSOFÍA

L'alumne/a ha de triar una de les dos opcions.

El alumno/a debe elegir una de las dos opciones.

OPCIÓN A

TEXTO

“- También es así- dijo Cebes tomando la palabra-, de acuerdo con ese otro argumento, Sócrates, si es verdadero, que tú acostumbras a decirnos a menudo, de que el aprender no es realmente otra cosa sino recordar, y según éste es necesario que de algún modo nosotros hayamos aprendido en un tiempo anterior aquello de lo que ahora nos acordamos. Y eso es imposible, a menos que nuestra alma haya existido en algún lugar antes de llegar a existir en esta forma humana. De modo que también por ahí parece que el alma es algo inmortal.

- Pero Cebes- dijo Simmias interrumpiendo-, ¿cuáles son las pruebas de eso? Recuérdamelas. Porque en este momento no me acuerdo demasiado de ellas.

- Se fundan en un argumento espléndido –dijo Cebes-, según el cual al ser interrogados los individuos, si uno los interroga correctamente, ellos declaran todo de acuerdo a lo real. Y, ciertamente, si no se diera en ellos una ciencia existente y un entendimiento correcto, serían incapaces de hacerlo. Luego, si uno los pone frente a los dibujos geométricos o a alguna otra representación similar entonces se demuestra de manera clarísima que así es.

- Y si no te convences, Simmias, con esto –dijo Sócrates-, examínalo del modo siguiente, y al examinarlo así vas a concordar con nosotros. Desconfías, pues de que en algún modo el llamado aprendizaje es una reminiscencia.

- No es que yo –dijo Simmias- desconfíe, sino que solicito experimentar eso mismo de lo que ahora se trata: que se me haga recordar. Si bien con lo que Cebes intentó exponer casi ya lo tengo recordado y me convengo, sin embargo en nada menos me gustaría ahora oírte de qué modo tú planteas la cuestión.

- Yo, del modo siguiente –repuso- Reconocemos, sin duda, que siempre que uno recuerda algo es preciso que eso lo supiera ya antes.

- Desde luego –dijo.

- ¿Acaso reconocemos también esto, que cuando un conocimiento se presenta de un cierto modo es una reminiscencia? Me refiero a un caso como el siguiente. Si uno al ver

algo determinado, o al oírlo o al captar alguna otra sensación, no sólo conoce aquello, sino, además, intuye otra cosa de la que no informa el mismo conocimiento, sino otro, ¿no diremos justamente que la ha recordado, a esa de la que ha tenido una intuición?” (PLATÓN, *Fedón*: 73a-73d)

CUESTIONES:

1. COMENTARIO DE TEXTO (con un valor máximo de 7 puntos). El/la estudiante debe realizar un comentario de texto de este fragmento, teniendo en cuenta, en líneas generales, las pautas o criterios de valoración siguientes:

- a) **Resumen del contenido.** (con un máximo de 1,5 puntos)
- b) **Análisis de los términos principales.** (con un máximo de 1,5 puntos)
- c) **Análisis del contexto: relación con la obra del autor y con el contexto histórico-filosófico.** (con un máximo de 1,5 puntos)
- d) **Desarrollo del tema y la tesis, recogiendo los argumentos del autor y señalando también los problemas.** (con un máximo de 1,5 puntos)
- e) **Valoración crítica,** teniendo en cuenta, en lo posible, el tratamiento que la tradición ha hecho del tema o temas debatidos y también la proyección actual de los mismos. (con un máximo de 1 punto)

2. CUESTIONARIO (con un valor máximo de 3 puntos):

- a) ¿En qué se basa Sócrates para afirmar que “un hombre al que veas irritarse por ir a morir, ése no es un filósofo”. (Fedón: 68c) (0,75 puntos)
- b) Explica el aprendizaje como reminiscencia en el Fedón. (Fedón: 73b-76c) (0,75 puntos)
- c) Señala las propiedades que atribuye Platón al alma y al cuerpo en el Fedón. (Fedón: 80a-81a) (0,75 puntos)
- d) Explica el significado que tiene en el Fedón la expresión: “por lo bello son bellas las cosas bellas”. (Fedón: 100e). (0,75 puntos)

OPCIÓN B

TEXTO

“Ahora bien: por esos dos medios puede conocerse también la diferencia que hay entre los hombres y los brutos, pues es cosa muy de notar que no hay hombre, por estúpido y embobado que esté, sin exceptuar los locos, que no sea capaz de arreglar un conjunto de varias palabras y componer un discurso que dé a entender sus pensamientos; y, por el contrario, no hay animal, por perfecto y felizmente dotado que sea, que pueda hacer otro tanto. Lo cual no sucede porque a los animales les falten órganos, pues vemos que las urracas y los loros pueden proferir, como nosotros, palabras, y, sin embargo, no pueden, como nosotros, hablar, es decir, dar fe de que piensan lo que dicen; en cambio los hombres que, habiendo nacido sordos y mudos, están privados de los órganos que a los otros sirven para hablar, suelen inventar por sí mismos unos signos, por donde se declaran a los que, viviendo con ellos, han conseguido aprender su lengua. Y esto no sólo prueba que las bestias tienen menos razón que los hombres, sino que no tienen ninguna, pues ya se ve que basta muy poca

para saber hablar; y supuesto que se advierten desigualdades entre los animales de una misma especie, como entre los hombres, siendo unos más fáciles de adiestrar que otros, no es de creer que un mono o un loro, que fuese de lo más perfecto en su especie, no igualara a un niño de los más estúpidos o, por lo menos, a un niño cuyo cerebro estuviera turbado, si no fuera que su alma es de naturaleza totalmente diferente de la nuestra. Y no deben confundirse las palabras con los movimientos naturales que delatan las pasiones, los cuales pueden ser imitados por las máquinas tan bien como por los animales, ni debe pensarse, como pensaron algunos antiguos, que las bestias hablan, aunque nosotros no comprendemos su lengua, pues si eso fuera verdad, puesto que poseen varios órganos parecidos a los nuestros, podrían darse a entender de nosotros como de sus semejantes. Es también muy notable cosa que, aun cuando hay varios animales que demuestran más industria que nosotros en algunas de sus acciones, sin embargo, vemos que esos mismos no demuestran ninguna en muchas otras; de suerte que eso que hacen mejor que nosotros no prueba que tengan ingenio, pues en ese caso tendrían más que ninguno de nosotros y harían mejor que nosotros todas las demás cosas, sino más bien prueba que no tienen ninguno y que es la naturaleza la que en ellos obra, por la disposición de sus órganos, como vemos que un reloj, compuesto sólo de ruedas y resortes, puede contar las horas y medir el tiempo más exactamente que nosotros con toda nuestra prudencia.” (R. DESCARTES, *Discurso del método*, Quinta parte)

CUESTIONES:

1. COMENTARIO DE TEXTO (con un valor máximo de 7 puntos). El/la estudiante debe realizar un comentario de texto de este fragmento, teniendo en cuenta, en líneas generales, las pautas o criterios de valoración siguientes:

- a) **Resumen del contenido.** (con un máximo de 1,5 puntos)
- b) **Análisis de los términos principales.** (con un máximo de 1,5 puntos)
- c) **Análisis del contexto:** relación con la obra del autor y con el contexto histórico-filosófico. (con un máximo de 1,5 puntos)
- d) **Desarrollo del tema y la tesis, recogiendo los argumentos del autor y señalando también los problemas.** (con un máximo de 1,5 puntos)
- e) **Valoración crítica,** teniendo en cuenta, en lo posible, el tratamiento que la tradición ha hecho del tema o temas debatidos y también la proyección actual de los mismos. (con un máximo de 1 punto)

2. CUESTIONARIO (con un valor máximo de 3 puntos):

- a) ¿Qué entiende Descartes por *lengua* y por *palabras* en este texto?. (0,75 puntos)
- b) Enuncia el primer precepto del método de Descartes. (0,75 puntos)
- c) Explica los términos de *duda* y *certeza* en Descartes. (0,75 puntos)
- d) ¿Por qué califica Descartes de “*provisional*” a su moral?. (0,75 puntos)